

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2856/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Богосав Самарцић, адвокат из ..., против тужене ББ - предузетник власник модне куће „ВВ“ из ..., чији је пуномоћник Светлана Бојовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3294/2019 од 31.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3294/2019 од 31.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 47/2017 од 24.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење тужене број ... од ...2016. године којим је тужиљи отказан уговор о раду и обавезана тужена да врати тужиљу на рад у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да надокнади тужиљи трошкове поступка у укупном износу од 101.550,00 динара са законском затезном каматом од 24.04.2018. године до исплате у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3294/2019 од 31.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 47/2017 од 24.04.2018. године у ставу првом, делу става другог - у погледу висине трошкова парничног поступка и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у преосталом делу става другог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П1 47/2017 од 24.04.2018. године, у погледу каматног почетка на досуђене трошкове поступка, тако што је обавезан тужени да на досуђени износ трошкова поступка исплати тужиљи затезну камату почев од дана извршности пресуде до исплате, а одбијен захтев тужиље за исплату законске затезне камате од дана пресуђења до извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 7. (на коју се тужени у ревизији изричито позива) и тачке 12. (на коју се указује наводима ревизије да образложење другостепене пресуде садржи нејасне, неразумљиве и контрадикторне разлоге) става 2. наведеног члана нису законски разлози за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је радила код туженог као продавац. Решењем туженог од 28.12.2016. године тужилји је отказан уговор о раду. У образложењу тог решења наведено је да тужиља дужи временски период несавесно и немарно обавља радне задатке због чега су јој упућена два упозорења - од 24.06.2014. године и од 15.11.2016. године те да је послодавац, с`обзиром да је у питању очигледан немар и несавесно понашање запослене у једном дужем временском периоду био принуђен да, ради заштите својих интереса и интереса осаталих запослених и у циљу спречавања штете која може да настане услед таквог несавесног поступања запослене, донесе одлуку као у диспозитиву. Тужилји је достављено упозорење од 15.11.2016. године у којем је наведено да се 20.10.2016. године непрофесионално понашала према купцу који је ушао у радњу - није му упутила обавезан поздрав; са другом запосленом је седела и јела у просторијама које су доступне купцима, што је строго забрањено; другу запослену је наговарала да проба одећу у кабини док је одећу пробао и купац за којег није показала никакву заинтересованост; око струка је носила везан џемпер и након оброка разговарала са купцем наслоњена на зид. Тужиља се писмено изјаснила на наводе из упозорења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

У радном спору, покренутом на основу члана 195. став 1. Закона о раду, одлучује се да ли је решење послодавца у складу са законом, општим актом и уговором о раду, односно да ли је исто законито или незаконито. Законитост побијаног решења послодавца цени се са становишта материјалног и процесног права важећег у време његовог доношења.

Одредбом члана 185. став 1. Закона о раду прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику и да обавезно садржи образложење и поуку о правном леку. Структура решења о отказу уговора о раду одговара структури решења којим послодавац одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, у смислу члана 193. став 1. наведеног закона. Према тој одредби, запосленом се у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172. тог закона.

Означеним одредбама акценат је посебно стављен на образложење решења које мора да садржи разлоге којима се оправдава одлука.

У случају решења којим се запосленом отказује уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, исто мора да садржи конкретну радњу која образује отказни разлог, како у погледу начина тако и у погледу времена и места извршења. Тужилји је стављено на терет несавесно и немарно извршавање радних обавеза, али у образложењу решења којим јој је отказан уговор о раду нису наведне конкретне радње које је тужилја предузела или пропустила да предузме, нити решење садржи конкретно време извршења повреда радних обавеза. Такво решење није законито, супротно је члану 185. став 1. и члану 193. став 1. Закона о раду, због чега је морало бити поништено и обавезан тужени да врати тужилју на рад, у смислу члана 191. став 1. истог закона.

Из наведених разлога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, образложени тврдњом туженог да оспорено решење садржи образложење. Побуњено решење има формално образложење, али се из његове садржине не може са сигурношћу закључити због којих разлога је тужени дао тужилји отказ уговора о раду јер нису означене конкретне радње и пропусти тужилје који се могу подвести под отказни разлог предвиђен чланом 179. став 2. тачка 1. Закона о раду. Супротно наводима ревидента, упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у којем су наведене радње и пропусти запосленог који чине разлог за отказ не ослобађа га обавезе да се у појединачном акту који одлучује о отказу изјасни о свим битним питањима конкретне правне ствари.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић